

10 Νοεμβρίου 2018

Ο αδιάφορος Ιουδαίος ιερέυς και λευίτης (Μητροπολίτης Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως Ιερεμίας)

/ [Πεμπτούσια](#)

1. Και άλλοτε, αδελφοί χριστιανοί, σας μίλησα πάνω στην σημερινή ευαγγελική περικοπή και σας είπα την μεγάλη αλήθεια ότι η Εκκλησία

μας, αυτή είναι το πανδοχείο, στο οποίο ο καλός Σαμαρείτης, δηλαδή, ο Χριστός μας, παρέδωσε τον πληγισμένο από την αμαρτία άνθρωπο για να τον θεραπεύσει. Ναι, η Εκκλησία είναι θεραπευτήριο και εμείς οι ιερείς έχουμε σ' αυτό την θέση του θεράποντος ιατρού. Αλλά πρέπει να κάνει υπακοή ο άρρωστος στον ιατρό και να παίρνει τα φάρμακά του, για να γίνει καλά. Αλλιώς θα παραμένει στην αρρώστια του. Έτσι και ο χριστιανός πρέπει να κάνει υπακοή στις νουθεσίες του πνευματικού, για να απολαύσει την πνευματική του υγεία και να γεύεται τον Θεό.

2. Η ευαγγελική περικοπή που ακούσαμε, αδελφοί, είναι παραβολή. Και αφού είναι παραβολή, μπορούμε λοιπόν, ερμηνεύοντας παραβολικά, να πούμε ότι ο άνθρωπος αυτός, ο οποίος κατέβαινε από την Ιερουσαλήμ στην Ιεριχώ, και έπεσε στα χέρια των ληστών, είναι γενικά όλη η ανθρωπότητα. Πάνω σ' αυτήν έπεσαν θλίψεις και πολλές ωδίνες και την άφησαν «ημιθανή», όπως μας είπε το σημερινό Ευαγγέλιο για τον πεσόντα στους ληστές. Το κακό όμως είναι ότι πολλοί άνθρωποι είναι άσπλαγχνοι και ανάλγητοι για τον πόνο και το κακό των άλλων και παρέρχονται αδιάφοροι τον πόνο τους.

3. Αλλά αυτό που προξενεί χειρότερη ακόμη εντύπωση είναι ότι, κατά την σημερινή ευαγγελική περικοπή, ως άσπλαγχνοι και ανάλγητοι στον πληγισμένο άνθρωπο φάνηκαν δύο ιερατικά πρόσωπα, ένας ιερέας και ένας λευίτης. Προξενεί

πραγματικά πολύ κακή εντύπωση αυτό, γιατί από τους ιερείς περιμένει κανείς μεγάλη συμπάθεια προς τον πονεμένο και όχι προσπέραςμα και αδιαφορία στον πόνο του. Πως καντήνησαν έτσι οι ιερείς των Ιουδαίων, ώστε να είναι τόσο άσπλαγχνοι; Μην απορείτε, χριστιανοί μου γι' αυτό. Γιατί η ευσπλαγχνία είναι θεία αρετή και υπάρχει εκεί που το έδαφος της ψυχής είναι καλό. Αλλά οι ιερείς του Ιουδαισμού είχαν μεγάλο εγωισμό και έπαρση, γιατί θεωρούνταν ως άρχοντες και είχαν μεγάλη θέση στην κοινωνία. Κατείχαν τα σκήπτρα της εβραϊκής αριστοκρατίας. Και η υπερήφανη ψυχή δεν μπορεί να έχει συμπάθεια και ευσπλαγχνία προς τον ανήμπορο. Έπειτα οι Ιουδαίοι ιερείς ήταν και πολύ πλούσιοι. Αφού να φανταστείτε ότι, κατά την εντολή του Νόμου, όλοι οι Ιουδαίοι έπρεπε να καταθέτουν υπέρ των ιερέων το ένα δέκατο από την περιουσία τους. Έτσι οι Ιουδαίοι ιερείς ήταν πάμπλουτοι. Και ο πλούσιος, αγαπητοί μου, γίνεται συνήθως ανάλγητος. Γι' αυτό, όπως μας είπε το ιερό Ευγγέλιο, ο ιερέυς και ο λευίτης προσπέρασαν αδιάφορα τον πληγισμένο άνθρωπο, που είδαν στον δρόμο τους, και δεν τον βοήθησαν. Θα πω και το άλλο: Ότι ο τόπος που ήταν ο ετοιμοθάνατος άνθρωπος ήταν έρημος. Δεν υπήρχαν λοιπόν φωτογράφοι να φωτογραφήσουν την αγαθοεργία του ιερέα και του λευίτη, αν την έκαναν. Οι ιερείς των Ιουδαίων τα πάντα έκαναν προς το θεαθήναι. Αν όμως ο πληγωμένος και ανήμπορος ήταν στις πλατείες της Ιερουσαλήμ, εκεί βεβαίως θα τον βοηθούσαν οι ιερείς και οι λευίτες και δεν θα τον προσπερνούσαν, γιατί εκεί θα κέρδιζαν έπαινο λαμπρό αυτοί οι δοξομανείς.

4. Αλλά θα πω και μία άλλη ερμηνεία, γιατί ο Ιουδαίος ιερέας και λευίτης προσπέρασαν γρήγορα τον πληγωμένο που συνάντησαν. Οι Ιουδαίοι ιερείς ήταν πολύ σχολαστικοί στο θρησκευτικό τους τυπικό. Ήθελαν να τηρούν επακριβώς και το γράμμα του Νόμου χωρίς καμιά παρέκλιση. Ο Ιουδαίος λοιπόν ιερέυς και ο Λευίτης προσπέρασαν τον καταπληγωμένο από τους ληστές άνθρωπο, γιατί, πιθανόν έπρεπε να μην αργήσουν να κάνουν τον «Όρθρο» τους και τον «Εσπερινό»

τους την καθορισμένη ώρα, γιατί η παρέκλιση από το τυπικό της λατρείας είναι μεγάλη αμαρτία. Έτσι, άφησαν τον πληγωμένο στα αίματά του και στον πόνο του. Και όμως! Θα έπρεπε να παραθεωρήσουν την ώρα του λειτουργικού τους τυπικού, ακόμη δε να αφήσουν και ατέλεστη την λατρεία τους, για να σώσουν μια ανθρώπινη ζωή. Η αγάπη στον πονεμένο, αυτή είναι η πιο μεγάλη αρετή.

5. Αλλά, δόξα τω Θεώ, υπάρχουν και οι άνθρωποι του Θεού, με πονετική και ευσπλαχνική καρδιά και οι οποίοι συγκινούνται στον πόνο των συνανθρώπων τους και θυσιάζονται για τον σωσμό τους. Οι άνθρωποι αυτοί μοιάζουν με τον καλό Σαμαρείτη της σημερινής ευαγγελικής περικοπής. Ο καλός Σαμαρείτης, ο σωστός χριστιανός, έχει αγάπη σε κάθε άνθρωπο και όχι μόνο στον συγγενή του ή μόνο τον ομόθρησκό του και τον πατριώτη του. Ο σωστός χριστιανός έχει αγάπη και στον εχθρό του ακόμη. Γιατί, ακούστε: Ο πληγωμένος από τους ληστές της ευαγγελικής περικοπής μας ήταν ιουδαίος και οι Ιουδαίοι θεωρούσαν ως εχθρούς τους Σαμαρείτες. Ο καλός όμως Σαμαρείτης δεν σκέφθηκε την εθνική εχθρότητα προς τον πληγωμένο, αλλά είδε τον πόνο του, είδε την ανάγκη του και έσκυψε να τον θεραπεύσει. Έτσι, αγαπητοί μου, είναι τα παιδιά του Θεού τα ευλογημένα, που μοιάζουν με τον Θεό πατέρα, που ανατέλει τον ήλιο Του και σε καλούς και κακούς και σε βρέχει και σε δικαίους και αδίκους. Έτσι φέρθηκε και ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός που θυσιάστηκε για όλο τον κόσμο και καλεί όλους, αδιακρίτους όλους, σε σωτηρία.